La força del circ

El Festival Internacional del Circ Elefant d'Or [http://www.festivaldelcirc.com/] de Girona va obrir ahir una nova edició, que no és la desena que li pertocaria, perquè tampoc no s'ha fet al febrer ni en una gran carpa com és habitual, sinó al juny i al pavelló de Fontajau, on Circus Arts Foundation ja fa el seu Circ de Nadal. Així que aquesta és una edició especial, titulada Festival de festivals, perquè ha reunit artistes premiats en molts dels últims festivals internacionals celebrats abans de la pandèmia. De fet, el de Girona va ser l'últim gran festival de circ que es va poder fer, el febrer del 2020, just abans del confinament, i ara és el primer que torna a l'activitat. Per això, el director i presentador del festival, Genís Matabosch, va subratllar ahir a la tarda, a la primera de les dues sessions de l'espectacle Blau –que es podrà tornar a veure demà dissabte (16h, 18.30h i 20.30h)– l'emoció que els artistes i ells sentien per retrobar-se amb el públic després de mesos molt durs per al sector. Aquesta edició especial vol ser també un homenatge als festivals que van haver de cancel·lar les seves últimes edicions.

L'espectacle Blau, com probablement ho serà també avui i diumenge el Vermell, és una bona representació de la força de la voluntat que tenen moltes persones, a la vida i a la pista, per afrontar els reptes i les adversitats, sense gaires recursos. La majoria de números del Blau estan protagonitzats per una o dues persones, sense excessius desplegaments tècnics: de vegades n'hi ha prou amb una corda per crear grans emocions. I això no vol dir menysprear les grans il·lusions i desaparicions entre enormes artefactes de Jimmy Saylon i les seves col·legues (The Time Machine), ni el trepidant número final a la doble roda de la mort de la Mustafa Danguir Troupe amb Jessé Brandao. Però potser ara resulten més emocionants els equilibris impossibles del rus Valentin Chetverkin, que protagonitza el cartell del festival i obre l'espectacle amb una estrena absoluta a l'Europa occidental. Se'l compara amb un Nureyev del circ i té sentit. Als 25 anys, Chetverkin és tot un prodigi a l'hora de posar els seus músculs en tensió per crear bellesa. I una cosa semblant podríem dir de la vietnamita Thu Hien, que torna al festival una dècada després del seu debut amb un número de funambulisme, que deixa el públic bocabadat, sobretot quan aconsegueix –després d'un primer intent frustrat que accentua el dramatisme– doblar-se sobre si mateixa sobre la corda per agafar un mocador amb la boca.

Deixant de banda el pallasso portuguès César Dias, amb un humor elegant i musical que convida més al somriure que a la rialla, la resta dels cent minuts que dura l'espectacle Blau –sense mitja part ni crispetes que puguin facilitar les coses al virus– es completa amb quatre duets: la passió escenificada sobre el màstil xinès de la parella mixta Our Story, amb caigudes pal avall frenades a temps, i el número també ple de romanticisme de la jove parella d'acròbates cubans Ebenezer, gairebé una coreografia de ballet, però amb més risc. Més testosterona transmeten Just Two Men amb el seu número de cintes aèries i el duo Jump'n'Roll, amb els seus salts mortals sobre la planxa coreana. En resum, n'hi ha prou amb una o dues persones per emocionar tot un pavelló.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 25-06-2021, Pàgina 32
-El Punt Avui. Nacional 25-06-2021, Pàgina 22

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1991220-la-forca-del-circ.html